

ЧАСТИНА ПЕРША

Знайомі обличчя
на кожному кроці

— Мені макіяж не потрібен, — каже Рон. Він сидить на стільці з прямою спинкою, бо Ібрагім сказав, що на телебаченні не можна горбитись.

— Невже? — відповідає гримерка Пауліна Дженкінс, дістаючи щіточки й палітру зі своєї сумочки. Вона встановила дзеркало на столі в Кімнаті пазлів. У рамку дзеркала вбудовані лампочки, і це світло відбивається від її вишневих сережок, що гойдаються вперед і назад.

Рон відчуває легенький наплив адреналіну. Ось воно. Він буде на телебаченні. Але де ж решта? Він сказав, щоб вони приходили, тільки «якщо захочуть, бо там не буде нічого особливого», але буде спустошений, якщо друзі не з'являться.

— Нехай дивляться на мене такого, як я є, — каже Рон. — Я заслужив це обличчя. Воно оповідає мою історію.

— Історію жахів, якщо дозволиш таке уточнення, — каже Пауліна, вивчаючи спершу палітру, а тоді знову Ронове обличчя. Вона посилає йому повітряний цілунок.

— Не кожен мусить бути прекрасним, — каже Рон. Його друзі знають, що інтерв'ю почнеться о четвертій. Вони ж скоро вже мають прийти?

— Тут я згодна, любий, — каже Пауліна. — Я чудес творити не вмію. Але я пам'ятаю тебе з минулого.

Симпатичний був персонаж для тих, кому такі подобаються, правда?

Рон бурчить.

— Бо мені такі дуже подобаються, якщо чесно, якраз мій типаж. Завжди стояв за інтереси робочого люду, га? Тиснув авторитетом? — Пауліна розкриває пудреницю. — Скажи, ти досі в усе те віриш? Права робочому люду?

Ронові плечі трошечки розправляються, ніби в бика, що готується вийти на арену.

— Чи досі я вірю в що? У рівність? У силу робітників? Як тебе звуть?

— Пауліна, — відповідає Пауліна.

— Чи досі я вірю в те, що добра робота має бути справедливо оплачена, Пауліно? Вірю більше, ніж будь-коли.

Пауліна киває.

— Добренько. А тепер закрий мегафон хвилин на п'ять і дай мені зробити роботу, за яку мені платять, а саме: нагадати глядачам «Південного Сходу сьогодні», який ти красень.

Рон розкриває рота, але з нього не виходить ані слова, що дуже йому непритаманно. Пауліна, більше не зволікаючи, береться накладати основу.

— Справедливість, щоб я сказала. Ти ба, які в тебе шикарні очі. Такі були б у Че Гевари, якби він працював у порту.

Рон бачить у дзеркалі, як відчиняються двері Кімнати пазлів. Заходить Джойс. Він був упевнений, що вона не підведе. Не в останню чергу тому, що вона знає: сюди прийде Майк Вегорн. Правду кажучи, це вона все задумала. Вона обирала справу.

Рон помічає, що на Джойс новий кардиган. Просто не змогла стриматись.

— Ти ж казав нам, що будеш без макіяжу, Роне, — під'юджує Джойс.

— У них так не можна, — захищається Рон. — Це Пауліна.

— Вітаю, Пауліно, — каже Джойс. — Роботи тобі тут непочатий край.

— Я бачила й гірше, — говорить Пауліна. — Працювала колись у медичному серіалі.

Двері знову відчиняються. Заходить оператор, а за ним звуковик, а за ними копиця білого волосся, тихий шерех дорогого костюма й бездоганий, маскулінний, але ненав'язливий запах Майка Вегорна. Рон бачить, що Джойс зашарілася. Він би закотив очі, якби йому саме зараз не накладали консилер.

— Гарзд, бачу, що ми вже зібралися, — каже Майк. Його усмішка така ж біла, як і волосся. — Я Майк Вегорн. Єдиний і неповторний, не купуйте підробки.

— Рон Річі, — говорить Рон.

— Та ще й власною персоною, — каже Майк, хапаючи Ронову руку. — Анітрохи не змінились, га? Це наче поїхати на сафарі й побачити лева зблизька, містере Річі. Лев, а не людина, правду кажу, Пауліно?

— Безперечно, щось таке, — погоджується Пауліна, пудрячи Ронові щоки.

Рон бачить, як Майк повільно розвертається в бік Джойс і пробігає очима по її новому кардигану.

— А це ж хто, дозвольте спитати?

— Я Джойс Медоукрофт. — Вона майже присідає в реверансі.

— Бачу, що так і є, — погоджується Майк. — То ви з невідпорним містером Річі пара, Джойс?

— О боже, ні, ой леле, подумати тільки, та ні ж бо. Ні, — каже Джойс. — Ми друзі. Не ображайся, Роне.

— Друзі, значить, — каже Майк. — Пощастило Ронові.

— Годі фліртувати, Майку, — докоряє Пауліна. — Це нікому не цікаво.

— О, Джойс було б цікаво, — зауважує Рон.

— Це так, — каже Джойс. Ніби до себе, але достатньо голосно, щоб інші почули.

Двері знову відчиняються, й Ібрагім встромляє голову всередину. От молодець! Тепер тільки Елізабет бракує.

— Я спізнився?

— Саме вчасно, — каже Джойс.

Звуковик чіпляє Рону мікрофон на вилогу піджака. Джойс наполягла, щоб він вдягнув піджак на свою футболку «Вест Гема». На його думку, це зайве. Ба навіть грішно. Ібрагім сідає коло Джойс і дивиться на Майка Вегорна.

— Ви дуже вродливі, містере Вегорн. Класично вродливі.

— Дякую, — згідно киває Майк. — Я граю в сквош, зволожую шкіру, а про решту дбає природа.

— І десь штука фунтів на косметику, — каже Пауліна, накладаючи на Рона останні штрихи.

— Мені теж часто кажуть, що я вродливий, — провадить далі Ібрагім. — Гадаю, що коли б моє життя пішло іншим шляхом, я теж міг би стати диктором новин.

— Я не диктор новин, — виправляє Майк. — Я журналіст, якому випало читати новини.

Ібрагім киває.

— Меткий розум. І чуйка на історії.

— І саме тому я тут, — каже Майк. — Щойно прочитавши ваш імейл, я зачув історію. Новий спосіб життя, селища для пенсіонерів і знане лице Рона Річі. Я подумав: «Так, глядачам таке точно сподобається».

Минулі кілька тижнів були спокійні, але Рон радий тому, що команда знову взялася до діла. Уся історія з інтерв'ю — це афера, яку задумала Джойс, щоб заманити Майка Вегорна в Куперс-Чейз і спробувати добути з нього щось корисне для їхнього нового розслідування.

Джойс надіслала імейл одному з продюсерів. Хай там як, а Рону випало знову з'явитись на телебаченні, і він дуже цьому радий.

— Ви ж повечеряєте з нами після цього, містере Вегорн? — питає Джойс. — Ми замовили столик на пів на шосту. Після пікової години.

— Прошу, називайте мене Майком, — каже Майк. — І боюся, що ні. Я намагаюсь не ходити в людні місця. Ну, знаєте, приватність, мікроби й усе таке. Впевнений, що ви розумієте.

— Ох, — каже Джойс. Рон бачить її розчарування. Якщо десь у Кенті чи Сассексі і є більша прихильниця Майка Вегорна, то Рон хотів би її побачити. Але, задумавшись над цим, вирішує, що не хотів би її бачити.

— У нас завжди чимало алкоголю, — каже Ібрагім до Майка. — І я підозрюю, що серед присутніх буде чимало ваших прихильників.

Майку дали паузу на роздуми.

— І ми могли б розказати вам про «Клуб убивств по четвергах», — каже Джойс.

— «Клуб убивств по четвергах»? — перепитав Майк. — Схоже на вигадку.

— Якщо замислитися, то все вигадка, — каже Ібрагім. — А алкоголь у нас, до речі, зі знижкою. Нам намагались заблокувати субсидію на нього, але ми провели збори, обмінялись кількома словами, і вони передумали. І ми відпустимо вас ще до пів на восьму.

Майк дивиться на годинник, а тоді на Пауліну.

— Гадаю, ми могли б швиденько повечеряти?

Пауліна дивиться на Рона.

— А ти там будеш?

Рон дивиться на Джойс, а та твердо киває.

— Так, схоже, що буду.

— Тоді ми залишимося, — каже Пауліна.

— Добре, добре, — говорить Ібрагім. — Ми хотіли б поговорити з тобою про дещо, Майку.

— Про що ж то? — питає Майк.

— Розкажемо, як надійде час, — каже Ібрагім. — Не хочеться відтягувати фокус від Рона.

Майк сідає в крісло навпроти Рона й рахує до десяти. Ібрагім схиляється до Джойс.

— Це він перевіряє налаштування мікрофона.

— Я здогадалась, — каже Джойс, і Ібрагім киває. — Дякую, що переконав його залишитись на вечерю — ніколи точно не знаєш, що спрацює, правда?

— Саме так, Джойс, ніколи не знаєш. Можливо, ви поберетесь ще до кінця року. А коли й ні, а до цього слід бути готовими, я впевнений, що ми отримаємо досхочу інформації про Бетані Вейтс.

Двері відчиняються ще раз, і до кімнати заходить Елізабет. Уся банда на місці. Рон вдає, що не розчулився. Востаннє він мав таких друзів, коли його ушпитали після зіткнення зі щитами поліції на страйку друкарів у Вовпінгу. Щасливі часи.

— Не зважайте на мене, — каже Елізабет. — Ти якийсь інший, Роне. Що з тобою? Виглядаєш... здоровим.

Рон бурчить, але бачить, що Пауліна всміхається. Варто сказати, що усмішка дивовижна. Чи Пауліна в його дивізіоні? Їй під сімдесят, може, вона замолода для нього? А сам він тепер взагалі в якому дивізіоні? Він дуже давно про це не думав. Хай там як, усмішка шикарна.

Керувати з в'язниці наркобандою, яка крутить товаром на багато мільйонів фунтів, буває важко. Але, як виявила Конні Джонсон, цілком можливо.

Більшість персоналу в'язниці у неї в кулаці, та й чому б мало бути інакше? Вона кидає їм достатньо грошей. Але ще лишилось кілька охоронців, які не бажають грати з нею, і Конні цього тижня довелося ковтнути вже дві нелегально отримані сімки.

Діаманти, убивства, торба з кокаїном. Її дуже майстерно підставили. Суд буде за два місяці. До того вона з усіх сил намагатиметься тримати бізнес жвавим.

Чи визнають її винною, а чи ні, але Конні схильна в усі плани закладати оптимістичний сценарій. Готуйся до успіху, казала колись її мама, але скоро по тому померла, коли її збив незастрахований фургон.

Понад усе їй корисно лишатися діяльною. У в'язниці графік дуже важливий. Також важливо мати на що очікувати, і Конні з нетерпінням чекає, коли зможе вбити Богдана. Він — причина її ув'язнення, і хоч у нього й очі наче гірські озера, йому доведеться зникнути.

І тому старому теж. Тому що допоміг Богдану її підставити. Вона порозпитувала й з'ясувала, що його звуть Рон Річі. Йому теж доведеться зникнути. Вона залишить

їх на після суду — присяжним не подобається, коли вбивають свідків, — але тоді уб'є обох.

Дивлячись на телефон, Конні бачить, що один із чоловіків, який працює в адміністрації в'язниці, має акаунт на тіндері. Він лисуватий і на фото стоїть коло чогось схожого на «вольво» (яка екзотика), але вона все одно свайпає праворуч, бо ніколи не знаєш, коли людина може виявитись корисною. Вона негайно бачить, що в них збіг. Яка несподіванка, мадами й месьє!

Конні трохи почитала про Рона Річі. Скидається на те, що в сімдесятих і вісімдесятих він був якоюсь знаменитістю. Вона дивиться на його фото на телефоні й бачить обличчя боксера-невдахи, що репетує в гучномовець. Очевидно, що він обожнював бути в центрі уваги.

«Тобі пощастило, Роне Річі, — думає Конні. — Ти знову станеш знаменитим, коли я з тобою закінчу».

Одне Конні знає точно: вона зробить усе можливе, щоб пробути у в'язниці якнайменше. А щойно вийде — отоді почнеться.

Іноді треба просто мати терпіння. Конні визирає крізь загразоване вікно на подвір'я в'язниці й пагорби вдалині. І вмикає капсульну кавоварку.

Майк і Пауліна приєдналися до них за вечерею.

Ібрагім дуже любить, коли вся банда збирається разом. Разом і з певною метою. Джойс твердо вирішила втягнути їх у розслідування справи Бетані Вейтс, і Ібрагім швидко погодився. Передусім бо то цікава справа. Нерозкрита. Але переважно тому, що Ібрагім полюбив Алана, нового собаку Джойс, і переймався, чи не обмежить Джойс доступ до нього, якщо Ібрагім її засмутить.

— Краплинку червоного, Майку? — питає Рон, занісши пляшку.

— А що це? — питає Майк.

— Тобто?

— Яке це вино?

Рон знижує плечима.

— Червоне, не знаю марку.

— Гарзд, додаймо сьогодні в життя небезпеки, — каже Майк, дозволяючи Рону налити.

Їм дуже хотілося поговорити з Майком Вегорном про вбивство Бетані Вейтс. Вони вважали, що він мусить мати якусь інформацію, яка не потрапила до матеріалів офіційного розслідування. Звісно, Майк цього ще не знає. Він просто насолоджується безкоштовним вином із чотирма невинними пенсіонерами.

Ібрагім терпляче почекає нагоди почати розпитування про вбивство, бо знає, що Джойс радіє можливості познайомитися з Майком і має спершу поставити йому безліч власних запитань. Вона записала їх усі до блокнота, який потім поклала в сумочку — на випадок, якщо забуде щось озвучити.

Тепер, коли перед Майком стоїть келих невизначеного червоного вина, Джойс вочевидь відчуває, що можна починати.

— Коли ти читаєш новини, Майку, то воно вже все написано чи тобі дозволяють говорити своїми словами?

— Чудове запитання, — відповідає Майк. — Проникливе, одразу до суті. Усе записане наперед, але я не завжди дотримуюся сценарію.

— Ти за стільки років заслужив таке право, — каже Джойс, і Майк погоджується.

— Іноді мені за це трохи перепадає, — визнає Майк. — Мене навіть змусили пройти курси з неупередженого репортажу в Танеті.

— Це корисно, — каже Елізабет.

Ібрагім бачить, як Джойс потайки зазирає до блокнота в сумочці.

— Ти колись вдягаєш якийсь особливий одяг на читання новин? — питає Джойс. — Особливі шкарпетки чи щось таке?

— Ні, — каже Майк. Джойс трохи розчаровано киває, а тоді знову піддивляється до записничка.

— А що як тобі під час випуску захочеться до туалету?

— Заради неба, Джойс, — каже Елізабет.

— Я ходжу до початку, — відповідає Майк.

Хоч воно й весело, але Ібрагім замислюється, чи не пора вже почати грати свою роль.

— Знаєш, Майку, у нас тут є...

Джойс кладе долоню на його руку.

— Ібрагіме, даруй, будь ласка, я ще недовго. Яка в житті Ембер?

— Хто така Ембер? — питає Рон.

— Майкова колега-ведуча, — відповідає Джойс. — Як не знаєш, то вже хоч би не ганьбився, Роне.

— Це в мене буває, — каже Рон. Він дивиться прямо на Пауліну, яка, на Ібрагімову думку, аж дуже цілеспрямовано сіла коло Рона на початку вечері. Зазвичай біля Рона сидить сам Ібрагім. Ну й нехай.

— Вона в програмі лише три роки, але вже починає мені подобатись, — каже Джойс.

— Надзвичайна, — говорить Майк. — Багато ходить до спортзалу, але надзвичайна.

— І дуже гарне волосся, — каже Джойс.

— Джойс, дикторів новин треба судити за рівнем їхньої журналістики, — зауважує Майк, — а не за зовнішністю. Від цього особливо потерпають саме дикторки.

Джойс киває, перехиляє пів келиха білого, тоді знову киває.

— Я розумію це зауваження, Майку. Мені просто здається, що можна водночас бути дуже талановитою і мати гарне волосся. Може, я недалеко, але для мене важливі обидві ці речі. Хороший приклад — Клодія Вінкльман. І в тебе теж гарне волосся.

— Мені стейк, будь ласка, — каже Майк офіціанту, який прийшов брати замовлення. — Десь між непросмаженим і слабкопросмаженим. Якщо помилятися, то краще в бік непросмаженого. Хоча якщо помилитесь у бік слабкопросмаженого, я переживу.

— Я читав, Майку, що ти буддист? — Ібрагім увесь ранок вивчав відомості про їхнього гостя.

— Так, — відповідає Майк. — Більш як тридцять років.

— О, — каже Ібрагім. — Мені здавалося, що буддисти — вегетаріанці? Я цього майже певен.

— Я також належу до англіканської церкви, — говорить Майк. — Тож я беру трохи тут, трохи там. У цьому сенс буддизму.

— От я й дізнався дещо нове, — підсумовує Ібрагім.

Майк надпив другий келих червоного і нібито готовий до головного номера програми. Мить ідеальна.

— То розкажіть же мені про ваш «Клуб убивств по четвергах», — каже він.

— Клуб доволі потаємний, — відповідає Ібрагім. — Але ми збираємось учотирьох раз на тиждень і розбираємо старі поліційні матеріали. Дивимось, чи не можна розкрити щось таке, що лишилося прихованим.

— Начебто цікаве хобі, — каже Майк, — розглядати старі вбивства. Мабуть, це допомагає збавляти час, трошки розганяє сіру речовину. Роне, може, замовимо ще пляшечку цього червоного?

— Нещодавно ми зосередилися переважно на свіжих убивствах, — каже Елізабет, ще ближче підсовуючи наживку.

Майк сміється. Вочевидь, він не припускає, що Елізабет говорить серйозно. Можливо, це на краще. Не хочеться його зараз відлякати.

— Здається, ви не від того, щоб іноді вскочити в якусь халепу, — зауважує Майк.

— Я завжди притягував халепи, — каже Рон.

Пауліна підливає вина в Ронів келих.

— Стережися, Роне, бо я завжди була халепою.

Ібрагім помічає, як Джойс на цих словах легесенько й потай усміхається. Ібрагім вирішує, що, перш ніж спробувати повільно і обережно перевести тему розмови на Бетані Вейтс, він мусить поставити й одне власне запитання. Він розвертається до Пауліни.

— Ви заміжня, Пауліно? — питає він.

— Вдова, — відповідає Пауліна.

— Ох, чорт! — каже Джойс. Ібрагім помічає, що поєднання вина й присутності знаменитості цього вечора доволі помітно її п'янить.

— І довго ти вже пробула сама? — питає Елізабет.

— Пів року, — каже Пауліна.

— Пів року? Та це ж зовсім нічого, — каже Джойс і кладе долоню на руку Пауліни. — Коли в мене було пів року, я ще робила грінки на двох.

Чи зараз уже пора? «Гаразд», — вирішує Ібрагім. Навстав час легенькими вивіреними поштовхами скерувати розмову туди, де вона природно зачепить тему Бетані Вейтс. Це як складний танок, а Ібрагім у ньому — головний хореограф. Його перший крок уже продуманий.

— До речі, Майку, а ти не...

— Ось що я вам скажу, і то задарма, — каже Майк, не звертаючи уваги на Ібрагіма й махаючи келихом з вином у повітрі. — Якщо шукаєте, яке б то розслідувати вбивство, я назву вам одне ім'я.

— Кажіть, — говорить Джойс.

— Бетані Вейтс, — називає Майк.

Майк на гачку. «Клуб убивств по четвергах» завжди знаходить кого треба. Ібрагім уже не вперше помічає, як часто люди самохіть заходять до розставлених на них пасток.

Майк переповідає їм те, що вони вже знають з матеріалів поліції. Вони кивають, удаючи, що все це чують уперше. Талановита молода репортерка Бетані Вейтс. Її велике розслідування про масштабне шахрайство з ПДВ, а тоді — смерть, якій не знайдено пояснення. Її машина зірвалася із Шекспірового стрімчака глупої ночі. Але вони не чують нічого нового. Наразі Майк показує останнє повідомлення, яке надіслала йому Бетані ввечері напередодні своєї смерті: «Я нечасто це кажу, але дякую тобі». Безперечно, зворушливе. Але теж нічого

нового. Можливо, найважливішою здобутою сьогодні інформацією стане той факт, що Майк Вегорн ходить у туалет перед ефіром. Ібрагім вирішує спробувати дещо інше.

— А були якісь повідомлення впродовж кількох тижнів до того? Щось незвичайне? Щось таке, чого не бачила поліція?

Майк прокручує повідомлення, читаючи уривки з них.

— Чи не хочу я піти випити пива? Чи дивився я «Службовий обов'язок»? Ось одне про сюжет, над яким вона працювала, але це на кілька тижнів раніше. Цікаво?

— Ніколи не знаєш, що може допомогти, — говорить Елізабет, наливаючи Майку ще келих вина.

Майк читає з телефона.

— «Командире...» Це вона так мене називала.

— Серед іншого, — докидає Пауліна.

— «Є нова інфа. Не можу зараз казати, але це абсолютний динаміт. Скоро дістануся до самої суті».

Елізабет киває.

— І вона так і не сказала, що то за нова інформація?

— Ні, — каже Майк. — Що я вам скажу: це червоне геть нічогеньке.